

ՀԱՅՈ ՍԱՐՅԱՆԸ ՄԻՇՏ ՄԵԶ ՔԵՏ Է

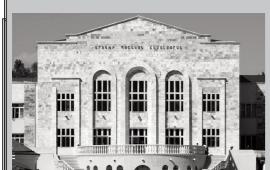
Պատկանյանի Արաքսը, Թումանյանի Ղերետը, Խահակյանի Արփաչայը, որոնեցին ու գտան «կորած- մղորված» հարազատին՝ Որոտանին, երբ աշխարհի հետ խոսք բացեց մի նոր բանաստեղծ՝ Դամն Սահյանը, ում քնարերգության օլիսավոր կերպարը Դայաստանն է, նրա անցյալն ու ներկան, պատմությունն ու գալիքը: Սահյանական աշխարհը աշխարհից ամրին է... Ծիծեռնակների հյուսած հիշողության կապոցներում հարազատ Լորի լեռնաշխարհի բնությունը, կենսահորդ քարափները, Որոտանի եղերքը, Գյագրել սարի դարմանող հովը, հայրենական տունը բարոյական արժեքների գանձարան են, առաջին հերթին խորին, արդար վաստակի, շենության, նաև՝ կեցության:

Անգին գամձերից գրողը ստացել է ծիածանի գույներն ու աշխարհի բոլոր ծաղկների բույրերը եւ ստեղծել իր՝ սահյանական կախարդիչ ու ճգող աշխարհը: Բնաշխարհի հետ է կապված մարդու սահյանական իդեալը: Բնությունը Դամո Սահյանի ողջ ստեղծագործության հողն է, պատվանդանն ու զինանոցը, որտեղից գրողը վերցնում է իր պատկերներն ու ձևերը: Նրա ողջ պոեզիան բնության ձայնն է:

Բնության տարրեր պահերը, տարրերն ու երեւույթները, ամեն-ամեն ինչ շնչավորվել են Սահյանի գրչի տակ, ծիածանվել բոլոր գույներով եւ ստացել երկրորդ կյանք՝ հավիտենական կյանք արվեստի մեջ։ Բնության առաջ ծնկի եկող քնարական հերոսը աշխարհի հետ կապված է իր սիրով, իր միջավայրին նայող մտահոգ-հիացական հայացքով եւ իր առինքնող երգերով՝ նազող նաիրյան բարդին, սեր ավետող ձնծաղիկը, վարդը, մանուշակը... Սահյանական լուսարամճուու բար ծանոոււեւում ունի. որի նուրբ ու գտիչ գործիքներով հղկում է մարդու միտքը, մշակում հոգին, «Ծիր կաթինի ծանապարհով» հասցնում Աստծո լույսին։ Սահյանի խոսքով՝ բանաստեղծը ծանաչել է տալիս մարդու մեջ եւ աշխարհում եղած գեղեցիկը, այսինքն՝ մարդու մեջ ցույց է տալիս Աստծուն։ Այս վեհ առաքելությամբ ապրեց եւ սերունդներին պատգամներ բողեց բոլոր ժամանակների մեջ բանաստեղծը՝ Յամո Սահյանը։

ԵԼԻՔ ՀՎԿԴԱՆԻՑԱՆ
Դայ գրականության պատմություն,
մագիստրատուրա, 2-րդ կուրս,

«Քո ժամանակը»

ԱՐՅԱՆԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՍՎԱԼԱՐԱՆԻ ՈՒՍՏՈՂԱԿԱՆ ԱՍՏԱԹԵՐԹ

Խմբագիր՝ Զ.ԱԱՌԱԶՅԱՆ
Դանարի պատսախանական
Ամճա Դայրապետության
լրագրություն 2-րդ կու.

*Տպաքանակ՝ 400
Տպագրվում է Կրցախի
պետական հանձնարան
հրատարակչության
տպարանում
Մեր հասցե՝ Ս.Գոշի 5:
Ելիզ. (047) 94.04.91*

A large clock face with black hour and minute hands and a red second hand. The hands indicate the time is approximately 10:10. The clock has a white face with black numbers and tick marks.

**Ուզո՞ւմ ես գոլշակել, տեսնել մի ժողովրդի
ապագամ՝ նայիր նրա երիտասարդությանը:**

№ 4
ՄԱՅԻՍ
2022

ԲԻ ԺԱՄԱՆԱԿԻ

ԱՐՑԱԽԻ ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՍՏԱՏԱՐԱՆԻ ՈՒՍԱՆՈՂԱԿԱՆ ԱՄՍԱԹԵՐԹ

Հայոց ցեղասպանության 107-ամյակին նվիրված միջամբիոնային

գիտաճանաչողական սեմինարի ընթացքում մեր ուսանողները

հանդես են եկել իրենց ստեղծագործություններով։ Զեզ եմք

ԱԵՐԿԱՅԱԳՈՒԾՄ ԱՐԱՄԱԳ ԳՈՐԾՔՆԵՐԸ

«Ասեղծագործում են մեր ուսանողները» խորագործություն

Երբ երկինքը ջրհեղեղ է խոստանում, և փրկությունը միահամուռ կերպով տապան կառուցելն է լինում, հայն իր տապանը չի կառուցում, փոխարենը միհարկանի տունը դարձնում է երկհարկանի, երկիհարկանին՝ եռհարկանի։ Դայը երկնքի խոստացած ջրհեղեղին չի հավատում, չհանգած հրաբխի լավայի ծխից չի զգուշանում և բրացնում է իր ցավը՝ զգալու չափ, երբ խաչի ծայրերն էլ սրել է պետք՝ տունդ փրկելու համար ընդունած է պետք տրորված մատի համար, որ հետո ուժոր է չորորեն։

հետևանքով իրականության զգացողությունը կորց-
րած հայր սպանվեց: Հայրենիքներն ապրում են
իրենց ժողովուրդներով, այլ դեպքում հայրենիքից
վերածվում են ապաստարանի, որտեղ ոչ ոք տեր չէ,
բոլորը մուրացիկներ են, ովքեր օտարից հայրենիք
մուրալով հայտնվել են այդտեղ: Հայաստանը իր
8եղի սիրտը պիտի ուժգին բարախեցնի, ցեղի ոգին
շինօռւ բառ՝ սփոփանքներով չփոխարինի՝ ինքնա-
խաբեությամբ զբաղվելով, որպեսզի ապրի Հայրե-
նիքը: Մեր զոհերի համար խոնարհման և հարգան-
քի իսկատիպ տուրքը ապրելու և ապրեցնելու հրա-
մայականն է:

Բայց ընդպզելու համար նախ թշնամուդ որպես
բարեկամ չընդունել է պետք, վիրավորանքը մեղմե-
լու անհնարինությունը որպես չխախտվող կանոն
պահել, իսկ հետո միայն ուժ՝ պաշտպանվելու հա-
մար: Օծին լորտուի տեղ դնելով օծը լորտու չի դառ-
նում, մահացու վերքն էլ սովորական քերծվածքի
տեղ ընդունելով՝ մահվան վտանգը չի անցնում:
Դայն ապրել ու ստեղծել է թշնամու կողքին, հա-
ճախ՝ թշնամու համար և թուրքին թշնամի չընդունե-
լու, պատմությունը հեքիաթի պես կարդալու

Տաթևիկ Ղահրամանյան

Գարունը եկավ իր ծաղկունքի հետ,
Բայց հայ ազգի սիրու մետվեց մի սուր մետ՝
Ոսկված տվեց իրեն իրավունք,
Որ էլ չքողմի ժնվի հայ մանուկ
Սանկանը մորթեց հենց իր մոր դիմաց
Դայ ազգին բերեց մեծ ցավ, սուր ու լաց
Տեսանես այդ ո՞վ էր նրանց բույլ տվել
Դեռ չժնվածի կյանքն էլ խլել
Դարձրեցին ազգիս հակետ տարագիր
Եվ մենք դարձել ենք այսօր խաչակիր
Տաճում ենք վերից մեր խաչը տրված
Նրանց մեղքերը բող ների Աստված
Գարնան հետ չեկավ ծաղկի բուրմունքը
Եվ սկսեց բուրքը արյունաբրուքը
Ու զնդիատեցին միլիոն ու կես կյանք,
Չինայեցին եկեղեցի, վանք
Այս ամենի մեջ ո՞վ էր մեղավոր
Մի՞թե աշխարհում չկա դատավոր
Պետք է թշնամին կրի մեծ պատիժ,
Որ փաթաթվել է երկրիս ինչպես իժ
Ոչ մի զոհի մենք չենք մոռանալու
Միշտ հիշելու ենք ու պահանջելու:

Լուսինե ՍԱԽԻՅԱՆ

Անգլերեն լեզու և գրականություն,
3-րդ կուրս

Տогда была весна, и алые восходы
И счастье в дом должно было зайти.
Была весна, и по сюжету природы
Всё должно было цветсти.

Должны были звучать красивые оды
Но умысел врага закрашен цветом крови
Алыми ручьями писались нам границы
Закрывая многим последние страницы.

Пусть ветер наш поет им песни
Они для них всегда чудесны
Ведь ветер наш с долин армянских,
С долин цветных, с долин прекрасных.

Они ушли оставив нас
Они не знают гравитаций
Для них один свято́й есть дом
И это дом зовется "братский".

Но мы по сути как жар-птицы
Веками боремся за жизнь без слёз
Должны нас помнить все столицы
Приставшие перед судом всерьёз.

Մարիա ԱՌԱՍՅԱՆ
Թարգմանչական գործ, 3-րդ կուրս

rallied into a fist-and whispered. "Wait. I'm alive. I persist; give us justice for the Genocide, answers for all the tears we have cried"...but ...they DENIED.

We shall never forget the deniers, those who try to bury the ghost of the Armenian past

Because those who deny kill the memories of victims, because those who deny inherit the crimes of their fathers...

Of the sprouts of today and the florets of tomorrow we shall never forget-

For the annihilation of mortals is the blood of homicide,

But the elimination of their memories is the very soul of Genocide.

Յանա ԼԱԼԱՅԱՆ

Անգլերեն լեզու և գրականություն,
3-րդ կուրս

Years faded away as teardrops
in the wet, touching on the
memories of the days - buried
and dead.

We never forget how the
slaughter rained on in the
spring of April 24 -

How we sighed our last
breaths and lived through mis-
ery,

Whole time being on stage
with a big tragic scenery.

We never forget how in the
heaven's gate

the cries of an orphan child,
the prayers of an old man,

the wail of a young woman
for the death of a son in the
flower of his life were silenced
with a blast.

Yet a hand freed from red has

